

И на всѣка крачка, при едно малко подхлъзване, ще полети нѣкой въ бездѣнната пропастъ... Освободили се отъ клека, ние все още се движимъ, бавно и опипомъ, подъ тежкия гнетъ на неизвестността. Най-после скалитѣ почнаха да ставатъ по-малко стрѣмни, скатътъ стана по-полегатъ. Къмъ 3 и половина часа ние вече почивахме на манастирската пѣтека, разговаряйки за премеждието, което ни бѣ сполетяло. Едно разстояние отъ около триста метра ние сме го взели за повече отъ часъ и половина!

До манастира ни чакаше още много пѣтъ. Затова, безъ да се бавимъ, ние потеглихме, като си казахме: „Сега по-отворена крачка!“ И бодри съ мисълта, че крайната целъ на нашето пѣтуване изъ Рила е вече близу, ние се движехме бързо по нанадолната пѣтека. Но тя не излѣзе все тѣй нанадолна и удобна. На много мѣста тя извиваше стрѣмно нагоре, за да обходи високи скали, и пакъ се спускаше много стрѣмно надолу. Всичко това бѣше уморително.

Въпрѣки това, ние все намирахме нѣщо, съ което да поддържаме бодростта си: интересенъ разговоръ, смѣшки, закачки и др.

При голѣмитѣ завои на пѣтеката Л. и Ст. често обичаха да ударватъ „направо“. А ние, бащитѣ, все „заобикаляхме“ по равното и завоитѣ „по отжпканата“ пѣтека. Обаче, тукъ на едно мѣсто, ударили направо, тѣ така загазиха, че трѣбваше да се връщатъ много назадъ, когато ние бѣхме отишли много напредъ. „Шегувахме се съ тѣхъ, като имъ напомнихме народната поговорка: „Който забикаля, по-скоро стига“. При всѣки почти завой ние имъ подмѣтахме: „Карай направо!“, но Л. и Ст. вече се научиха да „заобикалятъ“.

На едно мѣсто къмъ 6 часа край пѣтеката на припекъ подъ висока скала ние се натъкнахме на цѣло „лозе“ малини. Нахвърляхме се на тѣхъ като „разбойници“ и ядохме до прелошаване.